

Intro

'Brown Apartment'

"เฮ้อ..."

เสียงถอนหายใจของหญิงสาวดังออกมากระหว่างที่กำลังยืนมองป้ายชื่อหอพักที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า ข้างกายมีกระเป๋าเดินทางคู่ใจใบใหญ่ตั้งอยู่ดวงตากลมโตกวาดสายตาไปทั่วบริเวณโดยรอบ

ช่วงเวลายามเย็นที่พระอาทิตย์กำลังจะตกดินดูเหมือนจะทำให้บรรยากาศโดยรอบดูวังเวงอย่างหาสาเหตุไม่ได้ ตึกสีครีมความสูงห้าชั้นที่ถูกแสงอาทิตย์สีส้มสาดส่องไม่ได้รู้สึกสวยงามอย่างที่ควรจะเป็น ต้นไม้บริเวณด้านหน้าหอกำลังโอนอ่อนพัดปลิวไปตามแรงลม

หญิงสาวบิดผมสีน้ำตาลอ่อนยาวถึงกลางหลังของเธอไปด้านหลังพร้อมกับสูดหายใจเข้าเต็มปอดราวกับเรียกขวัญกำลังใจให้ตัวเอง มือเสีงคั่วที่ลากกระเป๋าแล้วจับมันเอาไว้แน่น ก่อนจะตัดสินใจสาวเท้าเดินเข้าไปด้านในที่สุด

ดอกกล้วยไม้ที่แขวนอยู่เรียงรายบริเวณด้านหน้าทางเข้ายิ่งทำเอาเจ้าตัวรู้สึกไม่ดี พานนี้ไปถึงห้องของขวัญเรือนใคร่เรื่องใดสักเรื่อง กลิ่นของมันที่

Pare : ครูเรียกเก็บคนละ 400 บาท

Pare : ฟุ้งนี้พี่โอนให้หนูหน่อยนะ

นี่คือข้อความล่าสุดที่น้องสาววัยสิบสามปีของฉันได้ส่งหา ซึ่งมันก็ทำให้ฉันกำโทรศัพท์แน่น

อยากจะทำตายซะจริง

ใช่...

โตขึ้นมาฉันถึงได้รู้ว่าเงินทองเป็นของนอกกายก็จริง... แต่ถ้าไม่มีเงินใช้ฉันก็จะตายก่อนว้อยยย

T_T

ฉันได้แต่ส่งสติ๊กเกอร์กลับไปหาผู้เป็นน้องสาวด้วยความขมขื่น ตามจริงเงินแค่สี่ร้อยบาทมันก็ไม่ได้มากมายอะไรหรอก แต่สำหรับหญิงสาวอายุยี่สิบสองปีผู้ที่ยังเรียนไม่จบแบบฉัน และต้องช่วยแม่ส่งเสียน้องในบางเรื่องด้วยส่วนหนึ่ง สี่ร้อยบาทมันก็เป็นจำนวนเงินที่ฉันสามารถเก็บไว้ใช้ชีวิตได้เกือบครึ่งเดือนเลยทีเดียว

อันที่จริงบ้านเราก็ไม่ได้ยากจนหรือสิ้นไร้ไม้ตอกอะไรขนาดนั้น เป็นชนชั้นปกติที่ไม่ได้ร่ำรวย แม่ใช้ชีวิตเดือนชนเดือนหาเงินมาเลี้ยงดูพวกฉันไม่ได้มีถึงขนาดจะใช้อะไรอย่างโง่

ยังมีแม่แค่คนเดียวที่เป็นเสาหลักของครอบครัว อะไรที่ประหยัดได้ฉันเองก็อยากจะประหยัดเช่นกัน

อยากจะได้น้องให้ไปขอแม่ให้รู้แล้วรู้รอด แต่พอนึกภาพแม่ที่รับจ้างซักกัดเสื้อผ้าให้คนในหมู่บ้านทุกวัน ฉันก็ทำแบบนั้นไม่ลง

สะเทือนใจ ;_;

ฉันได้แต่บ่นพึมพำกับตัวเองระหว่างที่เอาเสื้อผ้าออกมาจากกระเป๋าดูทางเพื่อเอาพวกมันไปแขวนไว้ในตู้ ปากก็พร่ำบอกตัวเองว่าให้หนักอีกนิดใจเดียว

เพราะนับจากนี้ฉันจะได้รับเงินก้อนเล็กๆ ก้อนหนึ่งมาใช้ประทังชีวิตสักที!

"ก็ไม่เท่าไรวะ"

[นั่นไง ฉันว่าแล้วว่าจะต้องเหมาะกับงานนี้ล่ะพายุ]

"-_-:"

ฉันไม่รู้จะพูดอะไรนอกเสียจากยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่ซึมออกมาตามขมับ ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

ชื่อเสียงของที่นี่คงจะเป็นเครื่องปรับอากาศที่ไม่ค่อยเย็นล่ะมั้ง นี่ขนาดเปิดอุณหภูมิฮีลิบองศาแล้วนะ ยังร้อนดับแตกเลย

[แล้วแกเจอพี่เต้ยัง]

"ยังไม่เจอเลยว่ะ แต่ไล่น้ำไปหาแล้วนะ"

[เดี๋ยวก็คงอ่านมั้ง]

"อือฮึ"

[เออใช่ แล้วคุณปู่คุยกับแกเรื่องค่าจ้างยังอะ]

"เรียบร้อย เดี่ยวจะโอนให้เมื่อถึงเวลา"

[เลิก! อยู่ที่นี่เจ็บๆ ก็ตั้งใจปั่นโปรเจกต์จบนะเพื่อน ไปพิตเนสก่อนแล้วเดี๋ยวไลน์หา]

ออยตัดสายไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่รอให้ฉันได้พูดอะไรต่ออีก

นี่ล่ะเพื่อนสนิทฉัน == อยากโทรมาพูดอะไรก็พูด จบเรื่องก็วางไปเฉยๆ แบบนั้น

แต่จะว่ามากก็ไม่ได้ เพราะยัยนี้เองนั่นล่ะที่เป็นคนเสนองานมาให้ฉันทำ แม้ว่าจะงานมันจะค่อนข้าง...

เอ่อ...

'พายุ แก่อยากทำงานง่ายๆ สบายๆ เงินดีๆ มั้ย'

ฉันยังจำวันนั้นได้ดีที่ออยไลน์มาหาฉัน ครั้งแรกที่เห็นฉันถึงกับขมวดคิ้วว่ายัยนั้นจะหางานผิดศีลธรรมอะไรมาให้ฉันทำหรือเปล่า ก็คนที่ทำพาร์ทไทม์มาสารพัดรูปแบบอย่างฉันนะ ตระหนักมาได้ตั้งนานแล้วว่างานที่สบายและเงินดีมันมีอยู่จริงในโลกนี้ที่ไหนกันล่ะ

แต่ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่ายัยออยไม่ได้ล้อฉันเล่น ยัยนั้นมีงานให้ฉันทำจริงๆ และเป็นงานที่ฉันไม่คาดคิดว่าจะมีที่ไหนอีกแล้ว

พระเจ้าอาจะสงสารฉันอยู่ไม่มากก็น้อย ถึงได้ส่งเพื่อนสนิทอย่าง
ออยมาให้ ยัยนั้นเป็นลูกคุณหนูผู้มีฐานะที่นิสัยดีกับฉันอาซะมากๆ เราสนิทกัน
ตั้งแต่ตอนปีหนึ่ง ออยไม่เคยมองคนที่ฐานะหรือภายนอกอะไรทั้งนั้น และ
เพราะด้วยเหตุผลดังกล่าว เราถึงคบกันได้ตั้งนานจนถึงตอนนี้

จนล่าสุดออยได้เสนองานที่ฉันไม่เคยได้เจอบนโลกนี้มาก่อนให้กับฉัน
'แกไม่ต้องทำอะไรเลย แค่ไปอยู่ที่หอที่ญาติฉันเป็นเจ้าของ คอยติดตาม
เฝ้าดูว่าวันๆ 닝ที่มันทำอะไรบ้าง แล้วคอยรายงานคุณปู่ฉัน'

ถามจริงๆ เลยนะ...งานแบบนี้ละ =O=

แม้จะไม่ค่อยเข้าใจอะไร แต่ฉันก็ดันบ้าบอตกปากรับคำไปเมื่อเห็น
คำตอบแทนที่จะได้หลังจากนี้ _-;

ยิ่งไปกว่านั้นคืองานที่ให้ฉันอยู่หอแบบฟรีๆ แถมยังให้ค่ารถที่ฉันจะต้อง
นั่งไปมหาวิทยาลัยด้วย เพราะหอนี้อยู่ไกลจากที่เรียนของฉันประมาณหนึ่ง
เลยละ

ก็ยังงๆ อยู่ว่าทำไปเพื่ออะไรและทำไปทำไม ตอนที่ดินถามออยว่า
ทำไมถึงต้องเป็นฉันที่มาทำงานนี้ ยัยนั้นกลับบอกเหตุผลมาเพียงไม่กี่ข้อเอง
หนึ่งคือฉันว่าง สามารถสังเกตการณ์ได้เกือบยี่สิบสี่ชั่วโมง และสองคือ
ฉันเป็นคนไม่กลัวผี

แล้วทำไมต้องมีเหตุผลข้อสุดท้ายด้วยนะหรอ

ก็เพราะมีคนเขาล้อกันมาว่าหอนี้ผีดุยังงี้ล่ะ!

บ้าเอ๊ย ถึงฉันจะไม่ได้กลัวผีก็จริง แต่ก็ใช้ว่าจะไม่เชื่อว่ามีอยู่จริง
สักหน่อย

แม้ตอนแรกจะนึกภาพไม่ออกว่าหอที่ต้องมาอยู่สภาพเป็นยังไงแล้วก็
ไม่ได้กังวลใจในเรื่องนี้สักเท่าไร แต่พอมาถึงที่นี่แล้ว ฉันก็รู้สึกว่ามันแอบ
เอาเรื่องอยู่เหมือนกันนะ

ขนาดตอนเดินเข้ามายังรู้สึกว่ารกรายากา คมมันวังเวงแปลกๆ อาจเป็น
เพราะที่ฟังจากออยเล่ามาด้วยว่าที่จริงหอนี้เก่ามากแล้ว แต่กูกรีโนเวทให้ดูใหม่
เท่านั้น มันก็เลยทำให้ฉันอดที่จะคิดมากไปเองไม่ได้ แถมยังย้ำนักย้ำหนาว่า
ที่นี่ผีดู จนคนที่มาเช่าก็อยู่กันได้ไม่ค่อยนานเท่าไร

ถึงปากจะบอกว่าไม่กลัวผี แต่ถ้าเกิดเจอจริงๆ ฉันก็แผ่นแนบเหมือนกันนะ
...ช่างมัน คิดมากไปตอนนี้ก็คงไม่ได้อะไร
ปล่อยให้มันเป็นเรื่องของต่อนั้นแล้วกัน เพราะตอนนี้ฉันไม่กลัว แต่
กลัวไม่มีเงินมากกว่า --

เธอฉันเถอะว่าชีวิตที่ไม่มีเงินมันน่ากลัวกว่าการเจอผีเยอะเลย

"พยายาจจะกลับบ้านเสาร์นี้นะแม่...คะ...ได้คะ"

ฉันวางสายจากแม่ผู้เป็นที่รัก พลังเหลือบมองตัวเลขบอกเวลาด้านบน
ขบจอโทรศัพท์มือถือ

ให้ตายเถอะ สามทุ่มกว่าแล้ว

จริงๆ พอเอาของออกจากกระเป๋าเสร็จตอนเย็น ฉันก็ไม่ได้ทำอะไรต่อ
เพราะดินแผลลห้วยยาว =_=; มาสะดุ้งตื่นก็ตอนที่แม่โทรหาฉันเมื่อครู่นี้ล่ะ

ฉันไล่ดูแชตไลน์เพื่อดูว่ามีคนทักมาระหว่างที่หลับไป แต่ก็ไม่มีใครเลย
สักคน ขนาดยัยออยที่บอกว่าจะไลน์หา ยังหายหัวไปเลย

แต่จะไปคุยกับเจ้าของหอยังไม่ตอบไลน์ฉันเลยตั้งแต่เย็น --;

เอาเถอะ เรื่องนั้นช่างมันก่อนแล้วกัน

รู้สึกหิวยังไม่รู้แะะ ฉันยังไม่ได้อินข้าวเย็นเลยด้วย

ฉันตัดสินใจเดินไปหยิบกระเป๋าสตางค์พวงออกมาจากห้อง แล้วก็ต้อง
แปลกใจอยู่ไม่น้อยที่ได้เห็นว่าด้านหน้าหอนั้นมีนักศึกษาสลับกันเดินเข้าออก
ดูไม่ได้เจียบจนไม่มีคนเหมือนช่วงตอนเย็น แถมยังมียามเฝ้าอยู่ที่ประตู
ด้านหน้าด้วยอีกหนึ่งคน

พอเห็นแบบนี้ก็รู้สึกอุ่นใจขึ้นมานิดหน่อยแะะ

ก็พอจะรู้มาบ้างว่าหอนี้ยังไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ถึงแม้จะ
ต้องเดินเข้าซอยเปลี่ยวมาอีกเกือบห้าร้อยเมตรก็เถอะ การที่ยังมีพวกนักศึกษา
มาพักอยู่มันก็แสดงว่ามันก็อาจจะไม่ได้เลวร้ายอะไรเท่าไรก็ได้ แต่การจะ
ออกไปหาของกินก็แอบลำบากอยู่ เพราะฉันจะต้องเดินออกไปหน้าซอย
ยังไงล่ะ

ฉันกลับเข้ามาที่หอเมื่อออกไปหาข้าวกินเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ยังกกกลางคืน

14

แล้วมีลมพัดมา กลิ่นกล้วยไม้ด้านหน้าหอยิ่งแรงเข้าไปใหญ่ แล้วมันก็เป็นกลิ่นที่ฉันไม่ค่อยชอบสักเท่าไรด้วยสิ

กลิ่นดอกไม้มันนี่ละตัวจุดชนวนให้ยิ่งรู้สึกหลอนเลย --;

ในขณะที่ฉันกำลังตัดสินใจจะเดินขึ้นไปยังชั้นสองก็นึกอะไรขึ้นมาได้

จริงสิ.. ก่อนหน้าที่จะมาที่นี่ ฉันได้เสิร์ชหาข้อมูลของหอที่อยู่เหมือนกันนะ แล้วตามเว็บที่ปล่อยให้เข้าหอ มีข้อมูลบอกไว้ว่าชั้นดาดฟ้าของที่นี่มีมุมจัดสวนเล็กๆ ให้ขึ้นไปนั่งเล่นได้ด้วย

หรือว่าจะลองขึ้นไปดูดี

จริงๆ พอเห็นว่ามีคนเขาอยู่ตามปกติ ความหวาดหวั่นใจที่มีก่อนหน้านี้ก็เหมือนจะหายไปง่าย ๆ แบบนั้นเลยละ

...เอว่ะ ไปสำรวจสักนิดก็แล้วกัน เผื่อว่ามันเวิร์ก ถ้าเวลาคิดไปเร่เจ็ดไม่ออก ฉันจะได้หอบเอาไปนั่งทำด้านบนเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศได้

คิดได้ดังนั้นฉันก็มุ่งหน้าไปทางลิฟต์แทนที่จะเป็นบันไดอย่างที่ตั้งใจไว้ ตอนแรก มือกดปุ่มเลขห้าโดยอัตโนมัติ และเมื่อมาถึงชั้นดังกล่าว ฉันก็แอบชะงักไปเล็กน้อยเมื่อไฟตามทางเดินดูจะสลัวกว่าชั้นที่ฉันอยู่ แถมยังเงียบจนดูเหมือนไม่มีคนอยู่แม้แต่คนเดียว

ทำไมไม่รู้จึกเปลี่ยนไฟให้สว่างกว่านี้เนี่ย --;

ฉันยืนมองประตูที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับลิฟต์ที่มีป้ายกระดาดฟ้าที่จะหลุดแหล่มีหลุดแหล่เขียนคำว่า Rooftop และติดเอาไว้ ซึ่งก็เป็นไปอย่างที่คุณคิดว่าลิฟต์จะต้องสิ้นสุดแค่ชั้นนี้ แล้วเดินขึ้นบันไดไปเองต่อ

ฉันผลักประตูปานนั้นเข้าไปก็พบกับบันไดขึ้นไปบนชั้นดาดฟ้า แต่ประเด็นคือมันมืดจนฉันชักหวั่นใจว่าตัวเองควรจะเดินขึ้นไปต่อหรือพอแค่นี้

อย่างน้อยถ้าเคยมีคนขึ้นไปบ้าง ไฟตรงนี้ก็น่าจะมีสิ --;

...แะหะๆ

ฉันว่าฉันควรถอยหลังกลับดีกว่า

ไม่อยากจะไปดูแล้วก็ได้ T_T อย่าเสียดเลย

คิดได้แค่นั้นฉันก็รีบหมุนตัวกลับ เดินออกมาจากประตูปานนั้นอย่างรวดเร็ว

เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน!

และขณะที่สองเท้าของฉันกำลังจะถอยหนีเขา สองแขนของคนตรงหน้า กลับคว้าตัวฉันไว้อย่างรวดเร็ว!

หมับ!

...!!!

ฉันยืนนิ่งอึ้งเมื่อร่างทั้งร่างกำลังถูกกอดด้วยชายแปลกหน้าที่สูงกว่าตัวเองจนฉันแทบจะจมไหล่เขา ใบหน้าของเขาซุกลงที่ไหล่ของฉัน กลิ่นน้ำหอมที่เขาฉีดกำลังทำให้หัวสมองของฉันขาวโพลน

มะ...มัน...กะ...เกิดอะไรขึ้น!

"แมลงสาบ! ข้างบนมีแมลงสาบ!!! ช่วยด้วย!"

"...!"

ประโยคดังกล่าวหลุดออกมาจากปากเขา ขณะที่ฉันได้แต่ยืนอ้าปากค้างมากกว่าเดิม

...พระเจ้า

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)